

GUD ÄR NÄRMARE ÄN DU TROR

Predikotema våren 2007

Korskyrkan Borås den 7 januari 2007, av Micael Nilsson

Söndagens tema: Någon har sökt dig

Så här skriver en man i ett brev riktat till Gud: *"Ibland dras jag in i din värld och älskar dig, och jag klarar mig hyfsat i den här världen, men hur ska jag kunna förena de två världarna? Det är nog det jag vill be om: att jag ska tro att en förändring är möjlig. Jag har svårt att se eventuella förändringar från insidan. Det är så mycket som ser ut som inlärt beteende, anpassning till omgivningen, som forskarna säger. Hur ska jag göra för att låta dig förändra mig i mitt innersta väsen, i min natur, så att jag blir mer likt dig? Är det ens möjligt? Konstigt nog tycker jag att det är lättare att tro på det omöjliga – att Sävhavet delade sig, på påsken – än att tro på det som i själva verket borde verka möjligt: att ditt liv sakta men säkert skulle gry i människor som mig... Gud, hjälp mig att tro på det möjliga."* (Philip Yancey)

Författaren har lättare att tro på det omöjliga än det möjliga. Lättare att tro på de storslagna berättelserna i Bibeln än att tro på Guds närvaro här och nu.

Och kanske är det så för många av oss. Om jag ber dig att berätta om ett gudsmöte börjar du kanske söka i ditt minne efter det starkaste, mest omskakande och kanske dessutom det mest spektakulära du varit med om.

Jag tror på sådana gudsmöten.

Jag har själv mött Gud på sådant sätt. Jag har sett och själv upplevt Guds kraft i mitt liv och genom mitt liv. Därför tror jag på att du kan få möta Gud på ett sådant sätt. Om det behövs. Men jag tror också att vi kommer att komma vilse om vi tror att det är det enda sättet att möta Gud på. Jag tror att det kan göra att vi missar Guds närvaro alla andra dagar.

Ibland frågar vi någon om han eller hon vill berätta om sin tro. Det är viktigt att berättelsen får bli hörd. När vi berättar för varandra om vad vi varit med påminns vi först själva om vad Gud har gjort, och vi hjälper andra i sitt sökande. Men ofta kan svaret lyda så här: - Jag har inget särskilt att berätta. Jag har inte varit med om något dramatiskt. Och om vi bara söker det dramatiska leder det tyvärr till att vi ofta missar Gud i det vanliga.

Det blir då på sätt och vis enklare att ta strid för bibeltro och bibelvärdingar, debattera och skriva insändare, än att leva ett vardagsliv med Jesus, där Gud får genomsyra våra liv och sakta ta sin form i oss. Men just detta är kanske kärnan i den kristna kallelsen: **att ha gemenskap med Gud, varje dag för att formas av Guds närhet.**

I vår kommer vi att använda oss av en bok. Boken har en bra titel: *"Gud är närmare än du tror"*. Den är skriven av pastor John Ortberg, som är en mycket duktig författare, läst och uppskattad inom stora delar av kristenheten. Vi ska se till att det finns några exemplar till försäljning vid vårt informationsbord i kyrkan.

Förutom att vi rekommenderar läsning av boken så kommer bokens tio kapitel ligga till underlag för tio temasatta gudstjänster.

Dagens tema lyder: **Någon har sökt dig.**

Boken inleds med en bild. Det är inte vilken bild som helst. Boken öppnar med ett av världshistoriens mest imponerande konstverk: Michelangelos fantastiska takmålning i det Sixtinska kapellet.

En scen föreställer skapelsen. Gud sträcker sig intensivt efter Adam. Han vrider på kroppen och spänner sina muskler för att komma så nära Adam som möjligt. Gud har fäst blicken på Adam. Det är en bild av Guds längtan, av en Gud som sträcker sig till det yttersta för att nå oss. Men Gud lämnar ett mellanrum. Han tränger sig inte på. Det finns ett utrymme för Adam att välja själv.

Bilden av Adam utstrålar inte alls samma beslutsamhet. Adam ligger stilla tillbakalutad. Han verkar nästan ointresserad. Hans finger hänger avslappnat nedåt. Han behöver bara lyfta ett finger för att skapa kontakt, men verkar inte bestämt sig än. Kanske är han likgiltig. Kanske saknar han kraft att ens lyfta ett finger för att nå Gud.

Konstverket heter "Adams skapelse" men borde, menar vissa forskare, heta "Adams gåva". Adam har redan fått liv från Gud. Nu erbjuds han ett liv MED Gud.

Bibelns mest centrala löfte

Detta är så oerhört välfunnet. Bibeln handlar inte om människans längtan efter Gud. Bibeln handlar om Guds längtan efter människan. Det mest centrala av alla Bibelns löften är orden: - *Jag ska vara med dig!*

Inte: Jag ska leda dig. Inte: Jag ska förlåta dig. Inte: Jag ska hela dig. Inte: Jag ska beskydda dig.

Det första och det största av alla löften handlar om Guds närvaro: - *Jag ska vara med dig.*

"Var inte rädd, ty jag är med dig, jag skall välsigna dig" säger Gud till Isak i 1 Mos 26:24.

"Och jag skall vara med dig och skydda dig vart du än går...", säger Gud till Jakob i 1 Mos 28:15.

"...jag skall själv vara med dig när du talar och lära dig vad du skall säga", säger Gud till Moses i 2 Mos 4:12.

"Herren skall själv gå före dig. Han skall vara med dig. Han sviker dig inte och överger dig inte. Var inte rädd, tappa inte modet!" är orden till Josua i 5 Mos 31:8.

"Var inte rädd, jag är med dig. Ängslas inte, jag är din Gud. Jag ger dig styrka och hjälper dig, stöder och räddar dig med min hand", säger Gud till Israel i Jes 41:10.

"Var inte rädd utan fortsätt att predika och låt dig inte tystas, ty jag är med dig", säger Gud till Paulus i Apg 18:9.

"...jag är med er alla dagar till tidens slut", säger Jesus, till dig och mig i Matt 28:20.

Det största Gud kan lova oss är sin närvaro. Ingen gåva Gud ger kan vara större än Gud själv. Vad vore Guds förlåtelse om den inte ledde fram till gemenskap med Gud? Vad vore ett helande om det inte ledde till ett helande i min gudsrelation? Vad vore Guds ledning om den inte ledde fram till Gud?

Vänd ditt ansikte till mig!

En författare, Dallas Willard, skriver om en liten pojke som förlorat sin mamma. Pojken saknar förstås sin mamma och allra värst är det när han ska sova. Pojken brukar då gå in till sin pappa och fråga om han får sova hos honom. Men inte ens då kan han sova. Inte förrän han är säker på att pappa inte bara är där utan att han också har sitt ansikte vänt mot honom. *"Pappa, ligger du med ansiktet mot mig nu?"*, kan han fråga, om och om igen. Och pappa svarar: *"Ja, jag ligger här hos dig. Du är inte ensam. Jag har mitt ansikte vänt till dig."* Först när den lille pojken är övertygad om det kan han sova. Dallas Willard skriver: *"Vilka ensamma liv vi lever. Ja visst kan vi hanka oss fram med en Gud som inget säger. Åtminstone tror sig många människor kunna det. Men det är inte mycket till liv, och det är definitivt inte det liv som Gud vill att vi ska ha..."*

Jag känner igen mig i den lilla pojken. Jag vill veta, mitt i mörkret, att Gud har vänt sitt ansikte till mig. Det räcker inte för mig att ana Gud. Det räcker inte för mig att tro på en högre makt. Det räcker heller inte med en religiös Gud som bor i stora katedraler och har besökstid söndag förmiddag. Om det finns en Gud vill jag veta att hans ansikte är vänt till mig. Då delar jag Paulus bön: *"Jag vill lära känna Kristus och kraften från hans uppståndelse..."*, Fil 3:10. För inget löfte i världen kan vara större än det största löfte Gud gett, löftet om sin egen närvaro.

- Jag är med dig.

Men vi har ett problem.

"Du har glömt Gud, din räddning, inte tänkt på klippan, din tillflykt.", säger profeten Jesaja, Jes 17:10. Och tydligare kan det inte sägas.

Den columbianske författaren Gabriel García Márquez berättar i sin roman *"Hundra år av ensamhet"* om en by vars invånarna drabbas av en egendomlig glömska.

Vad skulle hända med oss om vi sakta glömde allt vi lärt oss? Om vi glömde bort det kunnande vi förvärvat. Om vad vi kommit till för insikter. Om vi glömde bort vilka vi älskade och vad som var viktigt för oss. Om vi t.o.m. glömde bort vilka vi var.

Vad skulle hända med ett helt samhälle som glömde bort vad det en gång stått för?

Med början hos de äldsta invånarna arbetar sig sjukdomen ner i åldrarna. Människor glömmer t.o.m. namnet på de mest vanliga föremål. En ung man som ännu inte drabbats försöker mildra effekterna genom att sätta etiketter på allt. *"Det här är ett bord."* *"Det här är ett fönster."* *"Det här är en ko. Man måste mjölka den varje morgon."*

På den stora infarten till staden sätter han upp två stora skyltar. På den ena står det: *"Vår by heter Macondo"*. På den andra skriver han: *"Gud finns!"*

Vad händer med ett samhälle som glömmer det viktigaste? Vad händer med ett folk, ett land, en kultur som kollektivt glömmer livets innersta sanning: Gud finns?

Regimen i det gamla kommunistiska Sovjet försökte. Försökte radera bort minnet av Gud. Och konsekvenserna blev svåra.

På vägen till Emmaus

Bibeln innehåller många exempel. Vi glömmer. Gud har lovat sin närvaro, men vi glömmer den. Har så svårt att ta in den i våra liv. Låter så mycket annat skymma sikten.

I Nya Testamentet finns berättelsen om de två Emmausvandrarna. Två lärjungar på väg till byn Emmaus, dagarna efter Jesu död. De sörjer och samtalar och plötsligt slår Jesus följe med

dem. Den Uppståndne vandrar vid deras sida. Men de ser inte att det är han. Inte förrän de sitter ner vid bordet och han bryter brödet. Först då förstår de.

De liknar alla oss, som vandrar med Jesus utan att förstå det. Fast vi kanske läst det. Fast vi kanske hört det. Fast vi kanske vet det. Upptagna av så mycket annat.

John Ortbergs bok, och våra gudstjänster kommer att handla om hur vi kan lära oss att bli allt mer medvetna om Guds närvaro i våra liv. Redan i det första kapitlet skickar författaren med oss några *”Grundläggande sanningar om mitt liv med Gud”*. De är enkla, men bra påminnelser:

- Gud är alltid närvarande och aktiv i mitt liv, vare sig jag ser honom eller inte.
- Att känna igen och uppleva Guds närvaro är något jag kan lära mig, något jag kan odla.
- Min uppgift är att möta Gud i det här ögonblicket.
- Jag frestas hela tiden att leva ”utanför” det här ögonblicket. När jag gör det tappar jag känslan för Guds närvaro.
- Ibland verkar Gud frånvarande utan att jag förstår varför. Också sådana stunder kan jag lära mig någonting.
- När jag misslyckas kan jag alltid börja om igen med en gång.
- Ingen vet i hur hög grad en människa kan få uppleva Guds närvaro.
- Min längtan efter Gud har sina toppar och dalar men hans längtan efter mig är konstant.
- I varje tanke finns en ”andlig laddning” som kan föra mig närmare eller lite längre bort från Gud.
- Gud hyser ett stort och ärligt intresse för alla delar av mitt liv: jobb, relationer, fritidsintressen, ärenden...
- Stigen som följer för att leva i Guds närvaro kommer inte att se exakt likadan ut som någon annans.
- Att anstränga sig och ta i för mycket leder ingen vart.

En minut av evigheten

Jag vill avsluta med att återvända till den lilla pojken som frågar efter pappas ansikte.

Jag har ett minne. Jag var 20 år och gick på en bibelskola. Det är en tidig vårdag. Solen lyser in i mitt rum. Jag ligger på en soffa. Fönster står på glänt och rummet fylls av nytt syre. Jag tycker att jag hör svag fågelsång. Naturen tinar. Och plötsligt, för upplevelsen varar kanske bara en minut, känner jag mig i full harmoni med tillvaron. Jag känner en lycka jag aldrig gjort förr. Det är ingen dramatisk upplevelse, men jag upplever Guds närvaro på ett mycket djupt sätt. Det är en enkel och ogrumlad lycka. Jag har aldrig upplevt den förr och inte heller senare, men minnet är ett av mitt livs vackraste. En kort minut av enkel glädje inför Gud. En minut av evighet.

Jag har aldrig kunnat glömma detta. Och ibland, när livet varit tufft, har jag färdats bakåt i minnet till denna speciella vårdag uppe i Orsa i Dalarna.

Om himlen blir sådan längtar jag dit.

”Pappa, har du ditt ansikte vänt till mig nu?”

I 3500 år har trons folk läst svaret, och uttalat det som en välsignelse över varandra, 4 Mos 6:24-26: *”Herren välsignar dig och beskyddar dig. Herren låter sitt ansikte lysa mot dig och visar dig nåd. Herren vänder sitt ansikte till dig och ger dig sin fred.”*

Ingen människa har någonsin utforskat allt om Guds nåd. Ingen vet hur nära Gud man kan få komma, hur mycket av Guds kraft och kärlek man kan få erfara. Det är sant att vi ofta glömmer, men idag har Gud påmint oss igen. Påmint oss om de största av ord och det största av löften: - *Jag är med er alla dagar till tidens slut.*